

Mike Maden

Tom Clancy
Vijandelijk contact

A.W. Bruna Uitgevers

Bahía Blanca Partido, Argentinië

Hij was een Schorpioen.

Nooit was vaandrig Salvio daar trotser op geweest dan op dit moment. Hij keek op zijn horloge.

Drie minuten *to target*.

Net als zijn mannen droeg hij een kogelvrij vest, een Glock17-pistool in een beenholster, een M4A1-karabijn en een ballistische ATE kevlar helm met nachtblif.

Het geluid van de gierende twin turbo's van de EC-145 Eurocopter vulde de schemerig verlichte cabine. Zijn peloton *special operators* van de Grupo Alacrán – de Schorpioengroep – was de beste eenheid van de GNA, de Gendarmería Nacional Argentina; misschien wel van het hele land.

De Grupo Alacrán was het voornaamste antiterreurwapen van Argentinië. Zijn mannen waren net als die van de Israëlische YAMAM – een elitepolitie-eenheid waarmee Salvio's team in de Ayalon Valley had getraind – de bebloede punt van de speer.

Salvio stak drie vingers op tegen zijn vertrouwde tweede man, sergeant Acuña, die dat bevestigde met een knikje en een woeste grijns. Beide mannen hadden ervaring opgedaan tijdens de strijd tegen gewapende maffiabendes en islamitische radicalen in La Triple Frontera, het grensgebied waar Brazilië, Paraguay en Argentinië bij elkaar kwamen. Dat gebied was lange tijd een bolwerk geweest van drugs-, wapen- en mensensmokkel door internationale en inheemse bendes, en het geweld en de misdaad namen elk jaar toe. De Libanese burgeroorlog dreef tienduizenden Libanezen naar dat gebied, en met hen Hezbollah.

En met Hezbollah kwam Iran.

Verdomme, zelfs Osama bin Laden en Khalid Sheikh Mohammed hadden La Triple Frontera jaren geleden bezocht.

Zijn regering kon hen niet vernietigen, kon het tij niet eens keren. Maar nadat OBL op het toneel was verschenen, stroomden Amerikaans geld en technologie binnen en die brachten de oorlog tegen het terrorisme naar La Triple Frontera. Hielden het kwaad een paar jaar binnen de perken. Maar toen hadden de Amerikanen hun aandacht ergens anders op gericht en nu kwam Hezbollah weer in actie. In het zuiden.

Dat bewees de missie van vanavond.

De inlichtingendienst van de GNA had twee dagen geleden een Libanese commandant van Hezbollah gezien, en dat was bevestigd door de CIA. Maar de gisteren door de CIA bevestigde aanwezigheid van een commandant van de Iraanse Quds in de buurt van het kuststadje Blanca had hen razend gemaakt.

Ondanks de bezwaren van zijn regering stond er voor volgende week een bijeenkomst gepland van joodse jongeren in Bahía Blanca. Honderden jonge joden vanuit het hele land zouden aanwezig zijn. Een perfect doelwit.

En een commandant van de Iraanse Quds om de aanval te leiden.

Hezbollah had al eerder in dit land vermoord. Meer dan honderd joden tijdens twee aparte bomaanslagen in de jaren negentig.

En ze hadden beloofd het opnieuw te doen.

De beide terroristen zaten in een kleine verlaten paardenranch slechts zesentwintig kilometer ten noorden van de stad. ‘Neem ze levend gevangen,’ was zijn enige bevel, rechtstreeks afkomstig van de *commandante mayor*. De kans om eindelijk het Hezbollah-netwerk te breken, zei hij. En om die hufterige Iraniërs versteld te doen staan.

Dus maakten ze zich klaar op hun basis in Ciudad Evita, met drie helikopters en drieëntwintig van zijn beste mannen. De drie Eurocopters namen drie verschillende vliegkoersen, en vermeden rechtstreekse routes vanaf de basis naar het doelwit. Het zou dom zijn om het gemakkelijk te maken voor eventuele MANPAD's die de tegenstanders misschien bij zich hadden.

‘Nog twee minuten,’ zei de piloot in Salvio's headset. Hij keek om zich heen in de cabine. Tarabini, Gallardo, Zanetti, Crispo, Birkner, Herrmann. Zijn mannen waren jong, maar goed getraind, goede

schutters en *duro*. Ze beantwoordden zijn blik met een zelfverzekerde glimlach. Ze waren net een roedel hongerige wolven.

Zijn roedel.

‘Doof de lichten,’ zei hij tegen de piloot. De vage rode lampen gingen uit.

Salvio schakelde naar een ander kanaal. ‘Bravo One, dit is Alpha One. *Sitrep*.’

Zijn sniperteam, een schutter en een spotter één kilometer verderop in het vlakke open veld rondom de ranch, gaf het gevraagde situatieverslag. ‘*Eyes on*. Geen beweging. Lichten uit. We kunnen, sir.’

‘Geschatte aankomsttijd negentig seconden,’ zei Salvio en hij voegde er in het Engels aan toe: ‘*Stay frosty!*’ Hij schakelde uit. Net als iedere andere Argentijnse man van zijn leeftijd was hij opgegroeid met Amerikaanse films, maar het was zijn Black Hat-para-instructeur in Fort Benning die dit bevel voor het eerst tegen hem had gebruld.

Time to rock-'n-roll.

Op basis van dronesurveillancefoto's van de vorige dag gaf Salvio de piloten opdracht te landen om twaalf, vier en acht uur ten opzichte van het ingestorte hoofdhuis. De enige bomen in de omgeving waren een paar dichte mesquitebomen rondom het huis die het zicht vanuit de ramen deels blokkeerden. Het hek was op verschillende plaatsen kapot en een paar vervallen bijgebouwen stonden rondom de ranch zonder paarden die betere tijden had gekend.

De drie Eurocopters bleven bijna tegelijkertijd zo'n honderd meter van het huis slechts één meter boven de harde aarde hangen. Salvio sprong er als eerste uit, gevolgd door zijn mannen, waarna ze meteen zo hard ze konden wegrenden. De heli's vlogen weg en hielden de situatie vanuit de lucht in de gaten, terwijl de Schorpioen-operators naar het hoofdhuis sprintten. De oude boerderij leek onder de maanloze, blauwzwarte lucht een grijze schaduw.

Salvio landde op de vieruurpositie. Hij fluisterde bevelen in zijn headset tegen de rest van zijn team, ook al wist hij heel goed dat zijn mannen ook zonder hem wisten wat ze moesten doen.

‘Bravo One, we zijn er,’ zei Salvio. ‘Kijk uit op wie je schiet.’

‘We dekken u, sir.’ Het sniperteam zat op zes uur, de grote Barrett

M95 direct tegenover de voordeur, klaar om een .50 BMG door iedere *cabrón* te schieten die in zijn nachtzichttelescoop stapte.

Salvio's eenheid naderde het huis, net als de andere, met een langzame, gehurkte tred. Hier op de vlakke open pampa was de kans dekking te vinden klein, dus moesten ze wel dichtbij worden gedropt. Hij had voor de nacht gekozen in de hoop dat de strijders binnen geen nachtzichtapparatuur hadden.

De vierentwintig mannen naderden snel vanuit drie kanten, hun wapen in de aanslag, patroon in de kamer, de veiligheidspal op vuren. Zware laarzen dreunden op de gammele veranda rondom het huis waar de eenheden zich opsplitsten, positie innamen onder alle ramen en beide deuren, zowel voor als achter. Flitsgranaten werden tevoorschijn gehaald.

Salvio nam de voordeur. Een kleine radio binnen liet Arabische muziek horen. Hij fluisterde weer een bevel in zijn headset. Op zes plaatsen werden tegelijkertijd flitsgranaten door de ramen naar binnen gegooid.

De mannen deden hun ogen dicht en openden hun mond precies op het moment waarop de granaten explodeerden.

Deuren barstten open onder hun laarzen en Schorpioenen drongen donkere kamers binnen.

De tactische lamp op Salvio's Glock 17 verlichtte de woonkamer, net als de lampen op de snel rondzwaaiende karabijnen om hem heen.

'*Claro!*' riep een van zijn *sargentos* die achter in het huis was, al gauw gevolgd door andere 'clears'.

Even later verscheen Acuña, met een teleurgestelde blik. '*All clear, sir.* Niemand aanwezig.'

Salvio vloekte en stak zijn pistool in de holster. Waar zijn die klootzakken verdomme?

'*Aquí!*' riep een man vanuit de keuken.

Salvio en Acuña renden naar binnen. De lamp op het wapen van soldaat Gallardo was gericht op de vloer in een keukenkastje. Een luik.

Salvio maakte het open, trok zijn pistool en activeerde de tactische lamp op de loop. 'Gallardo, Herrmann, meekomen,' beval Salvio terwijl hij zich in de donkere tunnel liet zakken.

Salvio en de anderen kwamen met lege handen terug naar de keukens. De tunnel leidde naar een verlaten bijgebouw een meter of zeventig verderop. De terroristen moesten daarvandaan zijn gevlucht, uit het zicht van zijn sniperteam.

Salvio riep de helikopterpiloten op, die de grond checkten met nachtzicht- en infraroodkijkers. 'Zien jullie iets?'

'Nee, sir. Zelfs geen konijn.'

Verdomme!

Hij zou meteen melding moeten maken van de vangst van de twee terroristen aan de commandante mayor. De oude man zou woedend zijn. Het enige wat hij op dit moment in zijn handen had was zijn eigen zwaaiende lul. Niet bepaald waar het hoofdkwartier op hoopte.

Salvio brulde bevelen. Hij zou dit huis helemaal slopen op zoek naar informatie. En misschien iets vinden als beloning voor hun moeite.

Ze hadden het huis gesloopt, van boven tot onder. Het leek alsof elk vertrek door een houtversnipperaar was gehaald.

Iemand was hier geweest: afval en rommel op de grond, een smerige niet doorgetrokken wc. Maar geen snippertje bewijs om als trofee mee te nemen.

Terwijl zijn mannen hun vochthuishouding aanvulden via hun Camelbak en proteïnerepen aten, riep Salvio zijn piloten op en gaf hij hun bevel te landen voor hun exfiltratie. Ze konden maar beter teruggaan naar hun barakken in Ciudad Evita en er een punt achter zetten.

Tien minuten later landden de drie Eurocopters van zijn eenheid en lieten ze de rotors langzamer ronddraaien. Zijn mannen liepen gebukt om te voorkomen dat ze werden geraakt door de rotors van koolstofvezel vlak boven hun hoofd en klommen in de heli's. Ze maakten plaats voor de sniper en zijn spotter die de vorige dag zes kilometer hadden moeten sjouwen om niet ontdekt te worden. Ze zochten een plekje op de grond bij Salvio's voeten.

Zijn mannen waren in elk geval in een goed humeur, dacht Salvio. Ze lachten en maakten grapjes zoals jonge mannen altijd doen na de adrenalinestoot van een gevechtssituatie.

Zelfs wanneer er geen schoten waren afgevuurd.

‘Klaar, vaandrig?’ vroeg de piloot.

‘Laten we teruggaan naar de schuur,’ zei Salvio in het Engels, net zoals zijn instructeur in Fort Benning altijd zei. ‘*Rápido*.’ Salvio’s zoon, een spits, werd eindelijk ingedeeld bij zijn *fútbol*-team. Met een beetje geluk was hij op tijd terug om de wedstrijd te zien.

De turbines jammerden toen de heli’s gelijktijdig opstegen naar de sterrenhemel en achter elkaar naar huis vlogen.

Een fractie van een seconde later gingen de alarmen af: geleide-raket-*lock*.

Salvio greep een hendel vast toen de helikopter een steile duik maakte om te ontsnappen, terwijl het toestel automatisch antiradar-sneeuw uitstrooide. Door de schuttersdeur zag hij een felle flits in een van zijn heli’s slaan, die ontplofte in een wolk brandend metaal.

Het laatste wat Salvio hoorde was het brullende geluid van de exploderende HEAT-lading die zijn toestel vernietigde en de meeste inzittenden doodde, onder wie hijzelf. De gillende overlevenden stierven toen het brandende wrak vijfhonderd meter lager neerstortte.

Binnen dertig seconden was het complete Schorpioen-peloton opgehouden te bestaan.

Bewijs van concept nummer één.

2

Crisfield, Maryland

Jack stopte aan de rand van de straat zonder trottoir voor het eenvoudige witte houtskelethuis van één verdieping en zette de motor uit. Het huis riep herinneringen op. Hij was hier niet meer geweest sinds Cory's moeder de beide eerstejaars aan Georgetown braadstuk had voorgezet. 'Hier krijg je vet van op je ribben, Jack. Dat hebben jullie nodig als jullie vandaag gaan zeilen,' had ze gezegd. Zeilen met de door Cory's vader gebouwde skiff op Daugherty Creek was een van Jacks favoriete herinneringen.

Cory was afkomstig uit een arbeidersgezin en zijn familie had veel gemeen met hun kleine huis: stevig, robuust, betrouwbaar, en zeker niet elegant. Maar Cory was een goede vriend geweest en Jack schoot nog altijd in de lach als hij terugdacht aan hun voettocht als tweedejaars over de 14'ers (bergen hoger dan 14.000 voet) van Colorado.

Jack liep aarzelend naar de voordeur. Hij had Cory al jaren niet meer gezien. Was altijd van plan geweest om hem op te zoeken, maar had het altijd te druk gehad. Cory had na de dood van zijn vader zijn droom om aan Georgetown rechten te studeren opgegeven. Hij had de ijzerhandel van zijn vader overgenomen en was voor zijn ziekelijke moeder gaan zorgen. Jack had hem dat jaar een paar keer bezocht, maar Cory had het toen te druk gehad met de klanten en het opmaken van de inventaris om meer te doen dan kletsen met een kop koffie in de winkel. Jack had het ook erg druk met zijn studie. Even goede vrienden. Ze gingen gewoon ieder hun eigen weg.

Jack vond zijn droombaan bij Hendley Associates en de Campus. Cory verkocht hout en vogelvoer.

Cory's moeder was een paar jaar geleden gestorven, maar Jack was niet op haar begrafenis geweest. Hij had het niet eens geweten, tot

een jaar nadat ze was begraven. Hij had Cory willen bellen om hem te condoleren, maar dat was gewoon te gênant nadat er zoveel tijd was verstreken.

Ja, gênant.

Je bent een fantastische vriend, klootzak.

Jack drukte op de bel. Even later werd de voordeur geopend door een vrouw van middelbare leeftijd in een fraai blauw verpleegkundigenuniform. Jack keek naar haar reversspeldjes. Mary Francis was een gediplomeerd verpleegkundige en een non.

Ze glimlachte. 'Jij moet Jack zijn. Cory verwacht je.'

'Dank u, zuster.' Jack liep achter haar aan door het keurig opgeruimde huis, terwijl de oude houten vloeren kraakten onder de negentig kilo van Jacks gespierde lichaam. 'Hoe gaat het met hem?' vroeg Jack fluisterend, alsof hij in een kerk was.

'Naar omstandigheden goed,' antwoordde ze. 'Het duurt nu niet lang meer.'

Hij liep achter haar aan een smalle gang door. Aan de muren hing een stuk of tien familiefoto's in goedkope lijsten. Op een van de foto's stonden Jack en Cory naast die skiff van al die jaren geleden.

Au.

'Hier is het,' zei de non, terwijl ze een slaapkamerdeur openduwde. Een uitnodiging voor hem om alleen naar binnen te gaan.

Jack aarzelde even. Hij had veel liever blindelings en met een leeg pistool een grot in Tora Bora binnengevallen dan die kamer in te gaan.

'Jack, je bent er!' zei Cory met een brede glimlach. Hij zat in zijn in hoogte verstelbare bed en stak zijn hand uit. Ondanks zijn bleke huid en broodmagere lichaam straalde Cory warmte en hartelijkheid uit.

Jack slaakte een zucht van verlichting. Hij liep door de kamer en nam Cory's hand behoedzaam aan. Jack was nu één meter vijftientig en atletisch, nu zelfs nog meer dan tijdens hun studie. Toen was Cory één meter drieënnegentig geweest en woog hij honderd kilo. Hij was staatskampioen lacrosse geweest. Zo sterk als een beer. Bijna niet te geloven dat de broze schim in het in hoogte verstelbare bed ooit de tachtig kilo wegende Jack, toen deze zijn enkel had verzwikt, bijna drie kilometer op zijn rug van een helling in Colorado had gedragen. Nu woog Cory hoogstens nog maar de helft van zijn

vroegere gewicht, en kon hij zijn eigen arm bijna niet eens optillen.

‘Goed je te zien, Cor.’

‘Sorry dat je zo’n lange rit moest maken. Ik weet dat je het heel druk hebt.’

Au! Alweer.

Cory zag Jack in elkaar krimpen. ‘Sorry, zo bedoelde ik het niet. Je werkt vast en zeker tachtig uur per week voor een financieel bedrijf als Hendley Associates.’

‘Ik neem weleens een campingbedje mee naar kantoor. Daar overnachten is beter dan heen en weer rijden.’

‘Goed van je.’ Cory ging weer op zijn rug liggen, zichtbaar vermoeid door de inspanningen.

Jack keek om zich heen, terwijl Cory een gemakkelijke houding zocht en de infuusnaald op zijn gekneusde en ziekelijk bleke hand verstelde. Een groot kruis hing aan de muur tegenover het bed. Ernaast hing een ingelijste trouwfoto van zijn ouders. Cory was enig kind.

Naast de potjes pijnstillers stond een ingelijste novene – Onze Lieve Vrouwe van Goede Genezing. Een verrijdbare infuusstandaard met een zak eraan stond aan de andere kant van het bed.

‘Weet je, het bevalt me wel wat je met deze kamer hebt gedaan,’ zei Jack.

‘Mijn binnenhuisarchitecte noemt het Medisch Modern. Soort van *Mad Men*, maar dan met medicijnen in plaats van drank.’

‘Ik zal haar eens bellen.’

‘Wacht nog een paar weken. Ik weet een plek waar je al dit spul dan spotgoedkoop op de kop kunt tikken.’ Cory knipoogde.

Jack grinnikte. Hij kende niemand die grappiger was dan Cory. Of enger, als hij een vuistslag uitdeelde. Vuisten als aan een boomstam gebonden betonblokken. Twee motorrijders in een bar in Jackson Hole hadden die kant van Cory door schade en schande ontdekt.

Jack was zich opeens heel erg bewust van zichzelf, zijn dikke baard en weelderige bos haar vormden een enorm contrast met Cory’s kale schedel. Chemo had hem dan misschien zijn weelderige blonde krullen gekost, maar het vuur in zijn donkerbruine ogen was niet verdwenen.

Cory wilde een plastic kopje vol ijswater pakken, maar het stond

te ver weg. Jack pakte het snel en gaf het hem aan. ‘Dank je.’ Cory zoog het koele water op door een rietje.

Jacks blik dwaalde weer naar het bidprentje. *Onze Lieve Vrouwe van Goede Genezing, bron van eeuwige hulp, uw liefhebbende hart kent een geneesmiddel voor elke kwaal...*

‘Ga je vaak naar de kerk, Jack?’

‘Ik? Niet vaak genoeg. Jij?’

‘Best lastig tegenwoordig om dit bed door het middenpad te rollen. Maar ik heb mijn eigen non, nietwaar?’

Jack keek weer naar het grote kruis. Hij dacht aan de studentes die als vliegen op Cory afkwamen, en aan de vaten bier die hij vrijwel in zijn eentje had leeggedronken. ‘Zo te zien ben je onlangs een beetje gelovig geworden.’

‘Nee, ik heb onlangs een beetje kanker gekregen. Mijn hernieuwde geloof is de winst.’

‘Dat is geweldig,’ zei Jack.

Cory hoorde de cynische klank in Jacks stem. ‘Ja, ik weet het. Bidden op je sterfbed en zo. Maar ik ben serieus. Zodra je je bewust wordt van je eigen sterfelijkheid richt je je op eeuwige zaken.’

‘Dat snap ik wel, denk ik.’ Jack zei niet dat hij de dood onlangs een paar keer in de ogen had gekeken. Vrij vaak zelfs. Het kostte hem moeite het geloof te vinden in de donkere diepte van een pistoolloop die vlak voor zijn gezicht werd gehouden.

‘Wacht er niet mee tot zoiets als dit je wakker schudt.’

‘Je lijkt mijn zus wel.’

‘Ik vond je zus aardig. Gaat het goed met haar?’

‘Ze is nu arts, net als mijn moeder. Zelfs in hetzelfde ziekenhuis. Getrouwd met een geweldige man.’

‘Fijn voor haar. Je ouders oké? Ik kijk niet vaak meer naar het nieuws.’

‘Ja hoor, prima. Leuk dat je het vraagt.’

Cory hoestte heftig, dikke slijmpropfen rochelden in zijn keel. Hij boog naar voren, happend naar lucht, en door de inspanning liep zijn bleke gezicht rood aan.

Jack pakte een schoon spuugbakje van de tafel, hield dat met één hand voor Cory’s mond en steunde met zijn andere hand diens magere rug.

Cory hoestte en spuugde tot een klodder geel slijm ten slotte in het roze plastic bakje viel.

De verpleegkundige kwam snel de kamer in. ‘Cory?’ Ze rende naar het bed terwijl Jack hem behoedzaam liet zakken. Ze nam het spuugbakje van Jack aan en zette het neer. ‘Dank je, Jack. Kun je misschien even buiten wachten?’ zei ze terwijl ze Cory’s mond depte met een tissue.

‘Natuurlijk, geen punt.’

Cory schudde zijn hoofd en wapperde zwak met zijn hand. ‘Nee, wacht Jack, het gaat wel.’

‘Zeker weten? Ik heb alle tijd.’

Cory nam nog een slok water met hulp van de non, en het verbaasde Jack toen hij zag hoeveel moeite hem dat kostte. Zodra hij het water had doorgeslikt, slaakte hij uitgeput een zucht.

‘Ik ben vlakbij,’ zei de non. ‘Roep me als je me nodig hebt, oké?’

Cory glimlachte. ‘Oké.’

Ze liep weg en deed de deur zacht dicht.

‘Goed dan, Jack. Herinner je je de 14’ers die we in Colorado beklommen?’

‘Natuurlijk. Daar moest ik aan denken toen ik voor je huis stopte.’

‘Fantastische tijden, man. Ik kan je niet zeggen hoe vaak ik heb teruggedacht aan die tijd tijdens het tellen van pallets gipsplaten en dakspijkers. Heeft me door een paar zware tijden geholpen.’

Jack voelde zich opeens erg schuldig. ‘Het spijt me enorm, Cory. Ik had...’

‘Nee, man, ik bedoelde er niets mee. Alleen dat het beklimmen van die bergen heel belangrijk voor me was. De hoogte. De schone lucht. En de stilte!’

‘Ja, dat was echt een geweldige tijd.’

‘Terwijl ik hier lag had ik de tijd om na te denken over mijn leven, weet je? Dingen die ik heb gedaan en niet heb gedaan. En eerlijk gezegd zou ik niet veel veranderen. Begrijp me niet verkeerd. Het bepleiten van een zaak over een grenskwestie voor de Hoge Raad zou fantastisch zijn geweest, maar zover is het nu eenmaal niet gekomen.’

‘Het moet wel heel moeilijk voor je zijn geweest.’

‘Aan de ene kant wel, en aan de andere kant ook niet. Ik deed ge-

woon wat ik moest doen om voor mijn familie te zorgen. Jij zou hetzelfde voor jouw familie hebben gedaan. Dat weet ik zeker.’

Jack knikte. Dat zou hij zeker hebben gedaan. Hij zou alles voor zijn familie doen, vooral voor zijn vader en moeder.

‘Dus ik heb echt nergens spijt van. Nou ja, op één ding na dan. Ik heb je dit nooit verteld, maar toen mijn vader op zijn sterfbed lag heb ik hem twee dingen beloofd. En ik ben er trots op dat ik je kan vertellen dat ik één belofte ben nagekomen: ik heb vorig jaar mijn bachelor in de rechten behaald aan Georgetown.’

‘Dat is verdomd geweldig. Gefeliciteerd!’ Jack stak zijn hand uit.

Cory nam zijn hand zo goed mogelijk aan. ‘Bedankt, man. Summa cum laude ook trouwens.’

‘Verbaast me niets.’ Eerlijk gezegd was Cory de slimste van hen beiden.

‘Maar die andere belofte ben ik niet nagekomen en dat zit me ontzettend dwars.’

‘Net als die kanker, bedoel je,’ zei Jack, in de hoop dat Cory erom zou lachen. En dat gebeurde ook.

‘Au, man,’ zei Cory en hij greep naar zijn maag. ‘Niet doen, hoor. Dat doet pijn.’

‘Het spijt me.’

‘Niet waar, het spijt je niet.’

‘Nee, niet echt.’

Ze gaven elkaar een boks. Weer vrienden. Levenslang.

Hoe lang dat ook was.

‘Wat was die belofte die je niet bent nagekomen?’

Cory vertelde het hem.

Jack vertrok geen spier.

‘Het is veel om te vragen, dat weet ik. Maar ik kon niemand anders bedenken die ik het kon vragen, laat staan iemand die het kon doen. Maar ik zou het vreselijk vinden mijn vader teleur te moeten stellen, snap je?’

‘Ja, ik snap het. Maar hij zou het wel begrijpen, denk ik.’

‘Waarschijnlijk wel, maar dit gaat om mezelf. Ik wil me aan mijn woord houden. En jij bent mijn enige kans.’

Jack vocht de tranen terug die in zijn ogen sprongen. ‘Ik vind het een eer.’

Zuster Mary Francis kwam de kamer binnen met een fles twaalf jaar oude Macallan single malt whiskey en twee glazen die Cory voor deze gelegenheid had gekocht. De bedlegerige man nam slokjes water uit zijn glas, terwijl Jack een dubbele whiskey dronk. Ze lachten en vertelden verhalen als oude studievrienden, maar het werd al schemerig buiten toen Cory's ogen van vermoeidheid dichtvielen.

Jack verliet de kamer toen Cory zacht lag te snurken.

Zuster Mary Francis bedankte hem hartelijk.

'Bel me alsjeblieft als hij iets nodig heeft, wat dan ook,' zei Jack en hij gaf haar een visitekaartje.

Ze gaf hem haar eigen visitekaartje. 'Natuurlijk. Goede reis, Jack. En God zegene je voor je komst.'

Jack was verbaasd toen hij drieënhalf uur later aan zijn bureau naar een spreadsheet zat te kijken toen hij werd gebeld en hij haar nummer op het scherm zag staan.

Cory Chase was overleden.